

Apocalipsa

Alexandru Cristian

Bate încet ceasul timpului,
a ajuns la abisul fără fund,
zilele, orele, minutele dispar,
negrul se lasă peste ele...

Cerul ușor se despică, îngerii cu sabia apar,
de jos mitraliere, puști, rachete îi lovesc,
negrii soldați îi blestemă iar ei binecuvântează.

O noapte de dragoste e un urlet infernal,
un sărut este gheena, o mângâiere este un lanț negru,
o privire de iad învăluie inima...

A venit sfârșitul, liniștea apăsătoare zdrobește sufletul.
Eliberați din beciuri călăreți orbi
trag cu arcul în fiecare inimă bună,
cimitirele devin un bâlci trist,
norii dansează valsul eternității,
striviți de aspra bătaie a orologiului.

Un nou Cerber urlă și deschide porțile,
e foc peste lume, un nor de cenușă îneacă vietățile,
apa se înfurie și neagră devine,
cu picături însângerate pământul este decorat.

Motoarele zbiară isteric un sunet surd
uitat de blânzii munților,
auzul e plin de gemete de dincolo de Styx,
iar copite gigantice strivesc stirpea adamică.

Unul roșu varsă sânge, altul alb aduce pacea morții,
cel negru aruncă cu viermi, cel maro jupuiește de viu,
toți patru ridică sabia și strigă: „Nihil sine Deo!”.
Ochii goi nu pricep nimic,
sufletele damnate se sinucid în carcere metafizice,
iar liniște....

Pământul doarme, peste tot haine, bijuterii, lux părăsit,
Înghețat în materialul athanatic al ultimului creator,
vestit păpușar, cârpele îi înfundă gâtul,
îngrozit scuipe sânge pe ochi și urlă:
„Am venit răstignitule, nu te las!”
O lumină îi ciobește sufletul,

floarea albă îi cade pe creștet,
în genunchi cade și uitat de toți geme,
lângă el asteroizi și negre comete cad,
un hău imens se deschide în jurul său.

Efemerul pământ se îneacă în beznă,
el, părăsit aleargă la o biserică,
acolo icoanele varsă sânge,
din creștet îi curge sânge negru,
pe jos cad moarte semnele răzvrătirii,
el, ușor, se purifică, katharsis dureros
al împăratului fără pereche...
umilit cade și podeaua îl plesnește,
din cap îi ies arhiconi... în larg vaste ciuperci
roșii și galbene se văd, fără vlagă, se prăbusește...
crucea îi sfarmă capul...
din el ies îngeri de o rară frumusețe...
un portar închide ușa, pierind în noapte...

Totul e liniște, o liniște pe care a visat-o
de la Alfa până la Omega